

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/99/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2109222297
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2109222297.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a členiek senátu: JUDr. Lea Stovičková a JUDr. Daša Kontríková, v právnej veci navrhovateľa: J. L., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XX, L., t.č. ÚVTOS Leopoldov, Gucmanova 19/670, Leopoldov, zastúpeného JUDr. Ivanom Rendekom, advokátom, Šafárikova 1522, Galanta, proti odporkyňi v 1. rade: JUDr. R. L., prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave, Dolné Bašty 1, Trnava, odporcovi v 2. rade: Slovenská republika, v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, o ochranu osobnosti, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta číslo konania 20 C 229/2009 - 172 zo dňa 31. októbra 2012 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu 1. stupňa sa potvrdzuje.

Odporcom v 1. a 2. rade sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd návrh zamietol. Odporcom v 1. a 2. rade sa náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že v trestnom konaní vedenom na KR PZ v Trnave sp.zn. ČVS: KRP-77/OVK-TT-2008 proti jeho osobe, v ktorom odporkyňa 1 vykonávala prokurátorský dozor, bola naňho uvalená väzba pôvodne podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr.por. a následne aj podľa § 71 ods. 1 písm. a) a b) Tr.por., odporkyňa 1 svojím konaním nedbalo závažným spôsobom poškodila meno, česť a súkromie navrhovateľa tým, že úmyselne klamala pred súdom na zasadnutí dňa 10.06.2009, na ktorom bolo rozhodnuté o rozšírení väzby, keď uviedla súd do omylu, že navrhovateľovi bola pri výkone väzby zadržaná osobná korešpondencia, ktorou sa mal pokúsiť mariť účel väzby, v dôsledku čoho mu vyšetrovatelka neumožňovala návštevu detí, ktoré vychovával spolu s družkou K. M., čím došlo k narušeniu ich vzájomných vzťahov, deti prestali navrhovateľovi dôverovať a mysleli si, že ich prestal mať rád. Nejednalo sa síce o deti navrhovateľa, ale mal s nimi blízky vzťah, žil s ich matkou - svojou družkou od r. 2007 v spoločnej domácnosti. Navrhovateľ tiež tvrdil, že mal s odporkyňou osobné intímne kontakty, preto na ňu podal aj námietku zaujatosti, odporkyňa 1 to však poprela a navrhovateľ vyznel ako klamár, príslušné orgány námietku zaujatosti neuznali. Odporkyňa 1 svojím konaním porušila práva navrhovateľa podľa § 11 Obč. zákonníka, v zmysle § 13 ods. 2 Obč. zákonníka sa preto domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- Eur. Navrhovateľ si neuplatnil voči odporcovi 2 nárok podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.

Navrhovateľ bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Piešťany sp.zn. Tp 33/08 zo dňa 15.09.2008, Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 5Tpo/48/2008-41 zo dňa 07.10.2008 zamietol sťažnosť navrhovateľa, uznesením sp.zn. Tp 26/09 zo dňa 10.06.2009 bola navrhovateľovi predĺžená lehota väzby do 12.09.2009, Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 3Tpo/15/2009 zo dňa 11.06.2009

zamietol sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany sp.zn. Tp 26/09 zo dňa 10.06.2009, ktorým boli rozšírené dôvody väzby, keď súd prvého stupňa v napadnutom uznesení podrobne poukázal na rozsah trestnej činnosti, pre ktorú je obvinený stíhaný a podrobne rozpísal dôvody, na základe ktorých rozšíril dôvody väzby u obvineného, s ktorými sa odvolací súd stotožnil. Bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp.zn. 1T/178/2009 zo dňa 09.09.2010 zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Tr. zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov nepodmienečne. Krajský súd v Trnave uznesením sp.zn. 3To/130/2010 zo dňa 19.04.2011 zamietol sťažnosť navrhovateľa. V konaní OS Galanta sp.zn. 26C/170/2009 si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- Eur proti RNDr. R. T. - vyšetrovateľke KR PZ v Trnave a proti Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom vnútra SR, na rovnakom skutkovom základe ako v konaní tunajšieho súdu sp. tn. 20C/229/2009. Súd rozsudkom č.k. 26C/170/2009-84 zo dňa 03.02.2011 návrh v celom rozsahu zamietol s odôvodnením, že pasívna legitímácia odporkyne 1 nie je daná, vo vzťahu k odporcovi 2 nebolo preukázané žiadne neoprávnené konanie, navyše navrhovateľ nepostupoval podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 9Co/94/2011-106 zo dňa 07.02.2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Po aplikácii čl. 19 ods. 1 a 2 zák. č. 460/1992 Zb. Ústavy SR v znení neskorších predpisov, §§ 11, 13 s. 1 až 3 OZ, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. e), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 4, § 7, § 8 ods 5, 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k odporkyňi 1 bolo nevyhnutné v prvom rade zaoberať sa otázkou jej pasívnej vecnej legitímácie, t.j. či je nositeľkou povinnosti, ktorej splnenia sa voči nej navrhovateľ domáha. Je nesporné, že odporkyňa 1 vo vzťahu k navrhovateľovi nevystupovala vo vlastnom mene ako fyzická osoba, ale konala v rámci trestného konania v mene orgánu činného v trestnom konaní ako prokurátorka, a teda konala v mene štátu. Preto ani neprichádza do úvahy vyvodzovanie jej prípadnej zodpovednosti ako fyzickej osoby. O takejto zodpovednosti by bolo možné uvažovať len v prípade preukázaného excesu v konaní odporkyne 1, teda ak by táto jednoznačne konala mimo rámec výkonu právomoci orgánu činného v trestnom konaní, čo v danom prípade nebolo tvrdené a ani ničím preukázané. Je preto jednoznačné, že odporkyňa 1 vystupujúca v tomto konaní ako fyzická osoba nie je pasívne vecne legitimovaná, čo zakladá základný dôvod pre zamietnutie žaloby voči nej. Vo vzťahu k odporcovi 2 je potrebné daný právny vzťah posúdiť ako osobitný druh zodpovednosti za škodu, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia osobitného zákona (a teda nie všeobecného predpisu - Občianskeho zákonníka), t.j. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom. Vo vzťahu k odporcovi 2 je potrebné daný právny vzťah posúdiť ako osobitný druh zodpovednosti za škodu, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia osobitného zákona (a teda nie všeobecného predpisu - Občianskeho zákonníka), t.j. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom. Aplikujúc vyššie citované zákonné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov dospel súd k jednoznačnému záveru, že nie sú splnené základné zákonné podmienky danosti zodpovednosti odporcu 2 za škodu, ktorá mala byť spôsobená navrhovateľovi rozhodnutím o jeho väzbe v rámci trestného konania. Žalobný návrh bol podaný predčasne. Zákon č. 514/2003 Z.z. totiž ukladá poškodenému povinnosť nárok na náhradu škody vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti (§ 15 ods. 1), a až po márnom uplynutí lehoty šiestich mesiacov sa môže poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde (§ 16 ods. 1). Príslušný orgán má teda lehotu 6 mesiacov na posúdenie písomnej žiadosti poškodeného, a až po jej uplynutí a po tom, ako príslušný orgán neuspokojí nárok poškodeného, má tento možnosť domáhať sa uspokojenia svojho nároku na súde. V danom prípade navrhovateľ vôbec nepodal takúto písomnú žiadosť - návrh na predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Už táto samotná skutočnosť predčasnosti podanej žaloby je dôvodom pre zamietnutie žaloby aj vo vzťahu k odporcovi 2. Z pripojených rozhodnutí Okresného súdu Piešťany a Krajského súdu v Trnave je nepochybné, že navrhovateľ bol vzatý do väzby na základe rozhodnutia súdu, navrhovateľ využil možnosť podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, pričom odvolací

súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako správne potvrdil, keď zamietol sťažnosť navrhovateľa, čo sa týka rozhodnutia o jeho vzatí do väzby ako aj rozhodnutia o rozšírení dôvodov väzby. Navrhovateľ bol v konečnom dôsledku právoplatne odsúdený, keď bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp.zn. 1T/178/2009 zo dňa 09.09.2010 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Tr. zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov nepodmienečne. Krajský súd v Trnave uznesením sp.zn. 3To/130/2010 zo dňa 19.04.2011 zamietol sťažnosť navrhovateľa. Neprichádza preto v danom prípade do úvahy uplatnenie práva na náhradu škody podľa § 7 zákona č. 514/2003 Z.z., resp. podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z. Ak je voči fyzickej osobe vznesené podľa zákona obvinenie z trestného činu a následne voči nej podaná obžaloba a ak aj všetky ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní, ktoré zasahujú do osobných práv fyzickej osoby, sú vykonávané v rámci a v medziach zákona, nepredstavujú úkony ako podanie obžaloby, začatie trestného stíhania, uvalenie kolúznej väzby a pod. neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby. Navrhovateľ bol právoplatne odsúdený, nachádza sa vo výkone trestu, pričom k porušeniu jeho práv malo dôjsť v konaní, ktoré viedlo k uznaniu viny, súdna prax pritom uznáva nárok na náhradu škody iba vtedy, ak osobe bolo vznesené obvinenie a konanie bolo zastavené alebo došlo k oslobodeniu spod obžaloby. Civilný súd nie je spôsobilý preskúmať, či sa orgány činné v trestnom konaní konajúce v zmysle ustanovení trestného poriadku dopustili nesprávneho úradného postupu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd považoval za jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že vo vzťahu k navrhovateľovi ako obvinenému v trestnom konaní nedošlo k žiadnemu neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv v zmysle § 11 a nasl. Obč. zákonníka, nie je dôvodný jeho návrh, ktorým sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Obč. zákonník, a preto bolo potrebné jeho žalobný návrh v celom rozsahu zamietnuť

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho zástupcu. Poukázal na trestné konanie vedené KR PZ v Trnave, Úradom justičnej a kriminálnej polície, keby bol uznesením Okresného súdu v Piešťanoch zo dňa 15. 9. 2008 pod spisovou značkou Tp/33/08 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 7. 10. 2008 pod spisovou značkou 5 Tpo/48/2008 vzatý do väzby z dôvodov ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V tom čase ho pravidelne navštevovali okrem iného aj maloletá V. M. maloletá K. M. maloletá Y. M., detí jeho družky K. M. jej starou žili od roku 2007 v jednej domácnosti uznesením Okresného súdu v Piešťanoch zo dňa 10. 6. 2009 spisová značka TP15/09 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 11. 6. 2009 pod spisovou značkou 3 Tpo 15/2009 boli rozšírené dôvody väzby na písm. a) a b na kolúznu väzbu. Odporkyňa 1/uviedla konajúci súd do omylu, keď uviedla, že pri výkone väzby mu bola zadržaná osobná korešpondencia, ktorou sa mal pokúsiť marí účel väzby. Tieto tvrdenia sa nezakladali na pravde. V dôsledku konania odporkyne toho mohli deti i jeho družky navštevovať len po predchádzajúcom súhlase orgánov činných v trestnom konaní. Je pravdou, že nie je biologickým otcom detí im, avšak v máji krátko ako vlastné, v čase, keď mu neboli umožnené návštevy sa dozvedel od svojej družky, že deti si začínajú pomaly myslieť, že ich nemá rád, ich vzťah nemohol z uvedeného dôvodu ochladol čo pociťuje ako ujmu a zásah do jeho súkromia. Naďalej presvedčeným, že napriek tomu, že odporkyňa konala v rámci svojej právomoci J je konanie ohľadne uvedenia nepravdivých skutočností pri rozhodovaní o rozšírení dôvodov jeho väzby bolo nezákonné a zároveň nebolo v príčinnej súvislosti so vzniknutým následkom, teda za horšie ním vzťahu detí jeho družky jeho osobe. Navrhol vypočuť ako svedkov svoju družku jej dcéry ako aj sestry jeho družky a, keďže ich súd nevypočul, nezistil úplne skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Má za to, že odporkyňa 1/ich, keďže konala v rámci svoje služby ako aj odporca 2/neoprávnené zasiahli nielen do práv na ochranu súkromia a rodinného života a aj zvyšku jeho rodiny. Domnieva sa, že žiadna forma morálneho zadostučinienia ako 1 z právnych prostriedkov ochrany podľa § 13 ods. 1 OZ. nepostačuje. Z uvedených dôvodov má zato, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. teda, že sa mu odňala možnosť konať pred súdom, rovnako má za to, že bol neúplne zistený skutkový stav, pretože súd nevykonal dôkazy, ktoré navrhol. Preto žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu 1. stupňa na ďalšie konanie .

Odporca 2/navrhol vecne správny rozsudok súdu 1. stupňa potvrdiť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), potom čo zistil, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou (§ 201 § 204 O.s.p.), prejednal vec obsahom a dôvodmi podaného odvolania § 212 ods. 1 O.s.p. postupom bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p., zverejnením termínu vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu postupom podľa ustanovenia § 156 ods. 3 O.s.p., pretože zistil, že rozsudok súdu 1. stupňa je vecne správny.

Podľa čl. 19 ods. 1 zák. č. 460/1992 Zb. Ústavy SR v znení neskorších predpisov (ďalej len „Ústava SR“) každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa § 11 Obč. zák. fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Obč. zák. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Obč. zák. pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Obč. zák. výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej

nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

Podľa § 7 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

Podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak

- a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie,
- b) bol oslobodený spod obžaloby alebo
- c) vec bola postúpená inému orgánu.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Navrhovateľ bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Piešťany sp.zn. Tp 33/08 zo dňa 15.09.2008, Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 5Tpo/48/2008-41 zo dňa 07.10.2008 zamietol sťažnosť navrhovateľa, uznesením sp.zn. Tp 26/09 zo dňa 10.06.2009 bola navrhovateľovi predĺžená lehota väzby do 12.09.2009, Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 3Tpo/15/2009 zo dňa 11.06.2009 zamietol sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany sp.zn. Tp 26/09 zo dňa 10.06.2009, ktorým boli rozšírené dôvody väzby. Navrhovateľ bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp.zn. 1T/178/2009 zo dňa 09.09.2010 zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Tr. zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov nepodmienečne. Krajský súd v Trnave uznesením sp.zn. 3To/130/2010 zo dňa 19.04.2011 zamietol sťažnosť navrhovateľa.

Navrhovateľom vytýkané úkony v trestnom konaní nezakladajú zásah do jeho osobnostných práv, o zásah nejde tam, keď k nemu dochádza v rámci výkonu iného subjektívneho práva stanoveného zákonom. Ak je voči fyzickej osobe vznesené podľa zákona obvinenie z trestného činu a následne voči nej podaná obžaloba a ak aj všetky ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní, ktoré zasahujú do osobných práv fyzickej osoby, sú vykonávané v rámci a v medziach zákona, nepredstavujú úkony

ako podanie obžaloby, začatie trestného stíhania, nariadenie kolúznei väzby a pod. neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby. Predpokladom pre poskytnutie ochrany pred zásahmi do práva na ochranu osobnosti v zmysle § 13 a nasl. Obč. zákonníka je okrem iného skutočnosť, že zásah bol neoprávnený. Nemožno hovoriť o neoprávnenom zásahu tam, kde takýto zásah zákon dovoľuje, alebo tam, kde k zásahu došlo v rámci výkonu subjektívneho práva, hoci inak sa zásah týka osobnosti fyzickej osoby (§ 11 Obč. zákonníka). Odporkyňa 1 vo vzťahu k navrhovateľovi nevystupovala vo vlastnom mene ako fyzická osoba, ale konala v rámci trestného konania v mene orgánu činného v trestnom konaní ako prokurátorka, a teda konala v mene štátu. Vo vzťahu k odporcovi 2 by bolo možné daný právny vzťah posúdiť ako osobitný druh zodpovednosti za škodu podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Nie sú splnené základné zákonné podmienky danosti zodpovednosti odporcu 2 za škodu, ktorá mala byť spôsobená navrhovateľovi rozhodnutím o jeho väzbe v rámci trestného konania. Navrhovateľ vôbec nepodal písomnú žiadosť - návrh na predbežné prerokovanie nároku podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Už táto samotná skutočnosť predčasnosti podanej žaloby je dôvodom pre zamietnutie žaloby aj vo vzťahu k odporcovi 2. Zákon č. 514/2003 Z.z. totiž ukladá poškodenému povinnosť nárok na náhradu škody vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti (§ 15 ods. 1), a až po márnom uplynutí lehoty šiestich mesiacov sa môže poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde (§ 16 ods. 1).

Navrhovateľ bol právoplatne odsúdený, keď bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp.zn. 1T/178/2009 zo dňa 09.09.2010 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Tr. zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov nepodmienečne. Krajský súd v Trnave uznesením sp.zn. 3To/130/2010 zo dňa 19.04.2011 zamietol sťažnosť navrhovateľa. Neprichádza preto v danom prípade do úvahy uplatnenie práva na náhradu škody podľa § 7 zákona č. 514/2003 Z.z., resp. podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z. Vo vzťahu k navrhovateľovi ako obvinenému v trestnom konaní nedošlo k žiadnemu neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv v zmysle § 11 a nasl. Obč. zákonníka, nie je dôvodný jeho návrh, ktorým sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Obč. zákonník, a preto správne bol návrh zamietnutý.

Odvolací súd preto vecne správny rozsudok súdu 1. stupňa potvrdil podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 224 ods. 1 za použitia ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. rozhodol odvolací súd o trovách odvolacieho konania. Úspešným odporcom v 1. a 2. rade by bolo možné priznať aj náhradu trov konania, pretože boli v odvolacom konaní úspešný ale trovy si neuplatňuje žiadne im nevznikli.

Odvolací súd prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.